

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 У. 20186/13
05.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. ..., ... бр. ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац, ради поништаја решења туженог број: 400-434-00-00197/2013-D4001 од 28.11.2013. године, у предмету комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.02.2016. године

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац број: 400-434-00-00197/2013-D4001 од 28.11.2013. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против закључка Општине Нова Варош, Општинске управе, Одељења за финансије и буџет број: 433-36 од 10.09.2013. године, којим закључком је одбијен захтев тужиоца за прекид поступка доношења новог решења до окончања поступка по иницијативи пореског обвезника пред Уставним судом.

Тужбом поднетом Управном суду дана 25.12.2013. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа наводећи да је поднео иницијативу за покретање поступка оцењивања уставности Одлуке о локалним комуналним таксама ("Службени лист Општина Нова Варош" број 10/2012), која је код Уставног суда примљена 01.04.2013. године. Иницијалним поднеском је оспорио одредбу члана 12. поменуте одлуке, по којој одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивању у општинском службеном гласилу, а њена примена почиње од 01.01.2013. године. Како је одлука која је објављена дана 31.12.2012. године ступила на снагу 08.01.2013. године, а према оспореној одредби је почела да се примењује већ од 01.02.2013. године, дакел пре него што је и ступила на снагу, то је јасно да оспорена

одлука није сагласна Уставу РС. Стога сматра да се без окончања поступка пред Уставним судом предметна пореска управна ствар не може правилно и потпуно решити, тако да је првостепени орган био дужан да сагласно одредби члана 134. став 1. Закона о општем управном поступку одреди прекид поступка. Осим тога, указао је и да тужени, ни првостепени орган, нису образложили разлоге одбијања поднетог предлога за прекид поступка. Са тих и других разлога ближе изнетих у тужби, предложио је да суд тужбу уважио и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења ожалбеног закључка број: 433-36 од 10.09.2013. године произилази да је тим закључком одбијен захтев А.А. из ... за прекид поступка доношења новог решења до окончања поступка по иницијативи пореског обвезника пред Уставним судом, применом одредби члана 210. и члана 134. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), као и да је одлучујући по жалби изјављеној против тог закључка другостепени орган донео оспорено решење, наводећи као пропис о надлежности за поступање по жалби одредбу члана 160. став 1. тачка 7б у вези са чланом 165. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 ... 47/13).

Код напред наведеног, основано по оцени суда тужилац оспорава законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је исто донето. Ово стога, што из одредбе члана 11. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 ... 47/13), а који је био на снази у време доношења оспореног решења, произлази имеђу осталог, да пореска управа у оквиру послова државне управе, води првостепени и другостепени порески поступак, али не и поступак одлучивања по правним лековима уложеним против решења које доносе јединице локалне самоуправе у поступцима утврђивања локалне комуналне таксе, као изворног прихода јединице локалне самоуправе. Одредбом члана 160. тачка 7б истог закона, прописано је да пореска управа одлучује по правним лековима уложеним против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године доносе јединице локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из члана 2а. став 1. тог закона. Одредба члана 165. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, на коју се тужени орган такође позвао у уводу оспореног решења, односи се на овлашћење пореске управе у пореском и прекршајном поступку. Међутим, одредбом члана 2а. став 2. тач. 4) прописано је да код утврђивања, наплате и контроле јавних прихода и споредних пореских давања из става 1. тог члана, покретања, вођења и изрицања казни у првостепеном прекршајном поступку у вези са јавним приходима из става 1. тог члана, као и код подношења захтева за покретање прекршајног поступка за пореске прекршаје, надлежни орган јединице локалне самоуправе има права и обавезе које по том закону има Пореска управа, осим права и обавеза које се односе на одлучивање по правним лековима уложеним против пореских управних аката које донесу организационе јединице Пореске управе,

односно против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Сагласно цитираној одредби члана 2а став 2. тачка 4) закона Пореска управа је надлежна да одлучује само по правним лековима уложеним против пореских управних аката независно од тога да ли су иста донета од стране организационих јединица пореске управе или против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку, за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Како накнада за локалну комуналну таксу за истицање фирме на пословном простору не представља ни порез ни споредно пореско давање, нити решавање по жалби против решења којим је одбијен захтев за прекид поступка доношења новог решења у поступку утврђивања локалне комуналне таксе (до окончања поступка по иницијативи пред Уставним судом) представља одлучивање по правном леку изјављеном против пореског управног акта донетог у пореском поступку, то по оцени Управног суда Пореска управа није била надлежна да одлучује по жалби у овој управној ствари. Напред наведено сагласно је и одредбама члана 6. став 1. тачка 3. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 62/06 ... 93/12), који локалну комуналну таксу дефинише као изворни приход јединице локалне самоуправе остварен на територији те јединице локалне самоуправе, као и одредби члана 60. истог закона, којом је прописано да јединица локалне самоуправе у целости утврђује, наплаћује и контролише јавне приходе из члана 6. тог закона почев од 01. јануара 2007. године.

С обзиром да је, са напред наведених разлога, у конкретном случају тужени орган решавао као ненадлежни орган, то је по оцени суда повређен закон на штету тужиоца. По оцени суда, тужени орган је био дужан, да као ненадлежни орган коме је жалба достављена по погрешној поуци о правном леку, списе предмета, применом одредбе члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку, без одлагања врати надлежном првостепеном органу и о томе обавесати тужиоца, уз налог првостепеном органу да жалбу са списима проследи надлежном другостепеном органу, што би у овом случају било Општинско веће Општине Нова Варош.

Следом изнетог, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), при чему је тужени орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда изнетих у пресуди у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.02.2016. године, 4 У. 20186/13

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД